

[Poul Møller.]

været foruden, og som vi i alt for mange år har måttet savne.

Landbrugets afsætningsmuligheder giver bortset fra ægeksporsten ikke for tiden anledning til særlige bekymringer. Det er glædeligt, men vi bør ikke af bar glæde glemme, at de gode afsætningsvilkår udelukkende skyldes, at de seks endnu ikke har tilendebragt forhandlingerne om ikrafttræden af deres egen landbrugsplan. Det er desværre kun et spørgsmål om tid, et spørgsmål om måneder, og så vil vi for alvor kunne komme til at mærke virkningerne af splittelsen i Europa. Vi kan ikke lulle os ind i troen på, at Kennedyrunden vil løse vore problemer snart. Det ville naturligvis være storartet, men det er bare ikke realistisk at vente sig umiddelbare resultater eller overvældende store resultater, slet ikke på landbrugsområdet.

Derfor må vor landbrugspolitik udformes dels med kortsigtede, dels med langsigtede midler. På kortere sigt må vi hjælpe landbruget til at bevare vor landbrugseksport, ikke blot for landbrugets skyld, men for hele samfundets skyld. Vi kan ikke undvære denne eksport, heller ikke den del af den som går til de seks, hvis vi vil sikre hele folket fortsat velstandsstigning og fuld beskæftigelse, og det vil vi. Vi må derfor finde frem til metoder, hvorved de importafgifter, som de seks' landbrugsplan rammer os med, bæres af os alle i fællesskab.

Til gengæld herfor må vi og kan vi, hvis priserne ikke på ny svigter landbruget, afskaffe de kontante tilskud, som blev indført i løbet af en nat uden synderlig tanke på deres virkning på landbrugets produktion og strukturproblemet. Der er sikret dem levetid indtil 1965, men inden da må der være taget skridt til en langsigtet landbrugspolitik, hvor en friere jordfordeling tilstræbes, og hvor en række af de bånd, som lovgivningsmagten ved tvangsforanstaltninger har lagt på landbrugserhvervet, ophæves, så erhvervets folk får større muligheder for at tilpasse virksomheden og dens størrelse

til en ændret tids økonomiske vilkår, som jo er ganske anderledes end dem, der var til stede, da den nuværende jordfordeling udviklede sig. Kapitalkravet og den kendsgerning, at der ikke er nær nok af unge til at overtage de brug, der bliver ledige, tilsiger os denne ændring, men også hensynet til erhvervets udøvere, for økonomiminister Philip havde så sandelig ret, da han skrev i Skive Folkeblad:

„For mig er målet for landbruget velstående landbrug, der kan klare sig selv uden understøttelse fra andre befolkningsgrupper. De må nødvendigvis blive få, bl. a. fordi vi ikke har unge nok til at overtage gårdene, og de må blive specialister, for ellers bliver de ikke velstående. Landbruget må arbejde med en meget betydelig kapital. Landbruget bliver en slags industri. For mig at se bekæmper vort parti disse fremtidsperspektiver med den landbrugspolitik, vi fører.“

Dette er ikke kun citeret for at rippe op i forholdet mellem den højtærede økonomiminister og hans nabo til venstre, den højtærede landbrugsminister, men fordi jeg tror, den højtærede økonomiminister har ret og sagde noget rigtigt.

Det er imidlertid ikke kun vor landbrugsstruktur, der ikke er fulgt med den hastige udvikling i omkostningsniveau, i investeringskrav og i teknik, som vi har oplevet i efterkrigsårene. Også på mange andre områder gælder det om at omforme, for at vi kan få det skub fremad, der skal til, for at vi ikke på område efter område skal sakke agterud.

Vort administrative system er i årenes løb blevet så overbroderet, så tungt og så trægt, at det både er uforholdsmæssigt dyrt og uforholdsmæssigt langsomt, simpelt hen fordi man uden at foretage egentlige strukturændringer har kastet flere og flere opgaver over på bestående institutioner, departementer og organer. For at undgå gale afgørelser har man til gengæld lavet kontrol med de underordnede organer, så man altid er sikker på, at en sag skal behandles i flere